

Kommunerne i alt Fald ikke af Hensyn til den ville indrette sig saaledes, at de paadrage sig særlig store Udgifter, saa tror jeg netop, at en Fordeling efter Udgifterne til Fattigvæsenet vilde være den naturlige, thi man kan være temmelig sikker paa, at Kommunerne ikke ville ekstravagere i Retning af Fattigudgifter. Og hvis de gøre det, hvis de alligevel opføre for gode Fattiggaarde, eller gøre for meget for deres fattige, kunne vi alle sammen kun glæde os derover; saa vilde det kun være en Behagelighed for vedkommende fattige Mennesker at faa det saa meget bedre, og maaske vilde det ogsaa være til et godt Eksempel for de andre Kommuner. Jeg ser ikke, at Staten løber nogen Risiko derved, eller at Kommunerne kunne sige, at der kommer et uheldigt Forhold mellem dem derved, at nogle Kommuner kunde ønske at kappes med de andre paa en ubehagelig og daarlig Maade. Tværtimod! Jeg vilde finde, at det var en naturlig og rigtig Fremgangsmaade, man derved vilde komme ind paa. Det vilde ikke betyde noget, at man ikke kunde opgøre Udgifterne til Fattigvæsenet i samme Aar, som Tilskuddet skulde gives. Man kunde nemlig fordele Beløbet i Forhold til Udgifterne i det foregaaende Aar i vedkommende Kommune, ganske ligesom man nu svarer Skat af de Indtægter, man har haft i det foregaaende Aar. — Jeg skulde altsaa for mit Vedkommende være tilbøjelig til at mene, at man i Lovforslaget ikke just har fundet megen heldig Løsning af Spørgsmaalet. Jeg er tilbøjelig til at mene, at det kunde gøres meget simple, at man kunde faa en Lov om dette Forhold, som vilde gøre ganske den samme Nytte, som dette, som var meget simple indrettet og derved i Virkeligheden ogsaa heldigere, og som tilvejebragte en ligeligere Fordeling, end dette Lovforslag gør.

Jeg skal gentage, at jeg er en Ven af Tanken i Lovforslaget og for mit Vedkommende vil bidrage, hvad jeg formaar, til at faa noget ud deraf. Dertil vil jeg føje, at jeg skulde dog tro, at Stemningen i det hele taget her i Rigsdagen, og jeg antager ogsaa hos den højtærede Minister, maatte være en saadan, at man vilde sige: Hvad det kommer an paa i denne Sag, er jo at føre det Princip ud i Livet, at der fra Statens Side gives et større aarligt Bidrag til Kommunerne, men at det ikke kan komme særlig an paa, om det sker paa den ene eller den anden Maade. Dersom nu de Anskuelse, jeg har tilladt mig at gøre mig til Talsmand

for, skulde vinde Anklang her i Tinget, vilde jeg ikke kunne tænke mig, at den Omstændighed, at dette Ting skulde ønske Sagen indrettet paa en anden Maade, end her er foreslaaet, skulde kunne betyde noget med Hensyn til Sagens videre Udførelse, at man altsaa paa andre Steder skulde lægge mere Vægt paa den Maade, hvorpaa det skete, end paa selve det at faa Tingen ført igennem, og skulde stille sig saaledes, som om det for os maatte være af principiel Betydning ikke at gaa ind paa Lovforslaget, som det foreligger. Det har virkelig for mig principiel Betydning; jeg ser ikke rettere, end at naar vi først give en Lov, hvori det siges, at $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten skal overføres, kan der maaske snart ogsaa blive Tale om den anden Tredjedel, og den sidste Tredjedel kan saa vel ogsaa følge efter. Det er altid en meget farlig Ting at komme ind paa disse Brøker; det skal man vogte sig for. Man kan give et bestemt Beløb og kan saa senere, naar Omstændighederne føre det med sig, tale nærmere om, hvorvidt man vil forhøje det eller ikke, men at komme ind paa denne Brøkgregning, vilde jeg anse for principielt urigtigt, efter hvad jeg før bemærkede og ogsaa af den Grund, jeg nu nævnde.

Skulde jeg sige, hvorledes jeg ønskede det Spørgsmaal løst, hvorfra Indtægten skulde komme, vilde jeg gøre opmærksom paa, at der er noget, som mangler for Landjurisdiktionernes Vedkommende. Det mangler ikke for Kjøbstædernes, men for de andre mangler det omtrent for hele Landet. Det er det, at Forslaget i Hovedsagen bliver staaende ved et bestemt Beløb. Det er kun en forøget Bygningsafgift, der kan bidrage til, at Beløbet kan blive noget større med Tiden, og det siger sig selv, hvad ogsaa den højtærede Minister bemærkede, at det i Særdeleshed vil blive Kjøbstæderne, der faa Fordelen af denne Stigning, medens der kun paa Landet sporadisk og paa enkelte Steder, hvor en større bygningsafgiftspligtig Bebygning finder Sted, vil blive Tale om, at Beløbet ogsaa ad den Vej vil blive større for Kommunerne. Jeg vil derfor sige til Repræsentanterne for Landet, at i Virkeligheden er dette Forslag, skønt det i Øjeblikket tager bestemt Sigte paa Landet, af den Beskaffenhed, at det til syvende og sidst vil bringe en større Fordel for Kjøbstadkommunerne og for Kjøbenhavn end for Landet. Men vil man gøre det, som jeg vil anse for det rigtigste, nemlig at give en fremadskridende Indtægt til Kommunerne, en fremadskridende Under-